

Facem o FĂGĂDUINȚĂ

Făgăduința este o promisiune statornică, după cum găsim în dicționar. Ți se pare cumva mai potrivit cuvântul **promisiune**, venit în limba română din franceză acum vreo 150 de ani? De câte ori nu auzim prin magazine câte un copil plângându-se în gura mare din cauza unei promisiuni încălcate: „Mi-ai promis că-mi cumperi nu-știu-ce. M-ai păcălit, nu mi-ai luat!” Așa se nasc și pier în fiecare clipă mii de promisiuni, însă o **făgăduință** se desăvârșește cu răbdare. Uneori aștepti împlinirea ei o viață întreagă, așa cum au așteptat oamenii din vechime Pământul **Făgăduinței**. Întreabă-i pe părinți ce înseamnă acest pământ sau caută într-o enciclopedie! Ai să afli despre o călătorie uluitoare a unui întreg popor, o călătorie cum nu a mai fost alta!

Făgăduiește și îplinește!

Nu se făgăduiesc lucruri neînsemnate, ci numai lucruri prețioase, cum ar fi devotamentul, fericirea sau chiar nemurirea. Da, nemurirea, așa cum a făgăduit un tată copilului său care nu voia să se nască, într-un basm de care sigur îți amintești. Un tată adevărat nu te păcălește, ci tot ce făgăduiește fiului său se străduiește să îplinească. Dar putem spune și invers: nu făgădui ceea ce nu poți împlini.

Nu-ți uita făgăduința!

O **făgăduință** nu o poți încălca ușor. Este ca o țară în care vei ajunge într-o bună zi, după o călătorie lungă și ostenitoare. Poate că tu, cel de acum, vei fi peste ani un chirurg faimos, care salvează mii de oameni, sau un pilot de avioane sau poate chiar un prim-ministru. Viața ta poate fi o **făgăduință** împlinită.

Acum e rândul tău! Scrie, desenează sau născocoște povestea unei **FĂGĂDUINȚE**.

COTROBĂIND, am dat de mine

Ce bine mai e în vacanță! Dar nu a fost așa de bine de la început. Înainte de a pleca spre bunici, tata mi-a confiscat și tableta, și telefonul. A fost îngrozitor, dar a trebuit să supraviețuiesc. Am luptat corp la corp cu plictisela. Așa însă mi-am descoperit o pasiune colosală: să scotocesc! Am cotrobăit fiecare colțon, fiecare centimetru pătrat din casă și din sat. Am dat de o lume plină de mărunțișuri caraghioase. Dar aventura abia urma să înceapă! Căci, deși bunica îmi interzisese cu strășnicie să îmi vâr nasul prin podul casei, eu totuși am urcat. Nu știam pe atunci că, escaladând scara șubredă a podului, aveam să dau peste uluitoarea descoperire a vieții mele. Ceva ce întrece orice imaginație!

Dacă ești curios să afli ce a descoperit băiatul în pod, citește textul cu capul în jos. Este inspirat dintr-o poveste adevărată.

Matei a descoperit în podul casei câteva lăzi vechi de aproape un secol. Le-a rupt sigiliile și a dat peste sute de poze și scrisori, uniforme militare de paradă, bijuterii, carnețe de notițe și sumedenie de alte obiecte personale. Le-a studiat pe nerăsuflăte ore întregi. La sfârșit, a înțeles o poveste uimitoare:

În Bucureștiul de altădată, într-o familie boierească, se născuse pe neașteptate un copil din flori. Lumea spunea că tatăl necunoscut făcea parte din familia imperială de la Viena. Familia luase atunci hotărârea să încredințeze copilul unor țărani care să îl crească în anonim. Anii au trecut. Copilul a crescut voinic și chiperș. Într-o bună zi, familia de țărani l-a destăinuit taina nașterii sale și numele mamei. Cutremurat, băiatul s-a pornit s-o caute și după mulți ani de căutări a găsit-o undeva, în Germania, căsătorită cu un conte. Ea a refuzat însă să îl primească. Lacrimi amare au curs pe obrajii băiatului în fața porților închise ale casteiului. După alți mulți ani însă, de pe patul de moarte, mama, apăsată de remușcări, i-a trimis ca moștenire toate obiectele și scrisorile sale. Fiul a refuzat să le deschidă și le-a depozitat pentru totdeauna în podul casei. Viața sa luase altă cale și nu mai voia să redeschidă răni închise.

Pe măsură ce parcurgea scrisorile, Matei simțea cu înflorare cum îmi bătea tot mai tare. Începea să priceapă că acel copil din flori, fiul nelegitim al împăratului, nu era nimeni altul decât străbunicul său. Izbucni în plâns: „Prin venele mele curge sânge împărațesc! Nu sunt doar Matei, elevul de nota șapte de la școala 321 N-o să mai pierd vremea, o să învăț, o să pun osul la treabă. Să ajung ceea ce sunt de fapt cu adevărat: împărat!”

